

Arrest

nr. 108 809 van 30 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. BLOMME en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent gehuwd met T.B. (O.V. X) en heeft vier kinderen.

U baseert uw asielaanvraag op de problemen van uw echtgenoot.

Sedert 2003 werd uw man een aantal keren opgepakt, onder andere omdat de autoriteiten zijn broer Ar.B. ervan verdachten hulp te hebben verleend aan rebellen.

U verklaarde dat na het vertrek van uw man in 2007 u regelmatig werd bezocht door Kadyrovtsy die naar hem op zoek waren. Zij kwamen iedere keer naar het huis van uw grootmoeder waar u toen verbleef.

Op 18/03/2009 kwamen de Kadyrovtsy voor het laatst. Jullie waren toen voorbereidingen aan het treffen voor het huwelijksfeest van uw broer R.. Het huis werd overhoop gehaald en uw broer werd zwaar geslagen nadat hij gevraagd had waarom ze uw man waren komen zoeken.

Vanwege deze gebeurtenissen werd besloten dat u uw man in België zou vervoegen.

Op 30/03/2009 reisde u met de kinderen naar Machatsjkala waar jullie een trein namen naar Kiev. In Oekraïne konden jullie enkele dagen verblijven bij kennissen van uw moeder. In Kiev werden jullie vervolgens in een vrachtwagen geplaatst. Deze vrachtwagen vervoerde jullie naar België.

Op 06/04/2009 kwamen jullie aan in België. Op 07/04/2009 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot T.B. (O.V. X).

In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"U baseert uw asielaanvraag op twee verschillende motieven. Enerzijds verklaarde u dat u werd vervolgd vanwege uw broer Ar.B., die door de autoriteiten werd gezocht omdat hij hulp had verleend aan een gewonde rebel. Anderzijds beweerde u dat u als taxichauffeur personen had vervoerd die de rebellen bevoorraden. U bent daarbij vertrokken alvorens u hierdoor problemen kon krijgen.

Nu wat het eerste motief betreft, dient te worden geoordeeld dat uw vervolging vanwege uw broer Ar.B. ongeloofwaardig is. Zo werden wat deze vervolging betreft belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen, die van uw broer Ad.B. en die van uw echtgenote Z.B..

Tegenstrijdigheden werden vooraleerst vastgesteld aangaande uw arrestatie op 28/11/2003. U verklaarde dat u toen thuis samen met uw broer was opgepakt door medewerkers van OMON. U had hierbij eerder geconcretiseerd dat u en uw broer Ad.B. op hetzelfde adres in Novokuli woonden (CGVS I, p.3). U verklaarde dat enkel u en uw broer Ad.B. thuis waren op het moment van de arrestatie. U ontkende dat er verder nog iemand aanwezig was. U verklaarde dat uw gezin toen in Gudermes verbleef bij de grootmoeder (CGVS I p.11). Deze uiteenzetting komt echter niet overeen met de eerdere verklaringen van uw broer Ad.B.. Hij beweerde immers dat uw echtgenote eveneens bij de arrestatie aanwezig was (CGVS I Ad.B. p.11). U werd op deze tegenstrijdigheid gewezen en bleef bij uw verklaringen. Uw broer Ad.B. werd hierop volgend op 23/02/2009 opnieuw gehoord. Hierbij wijzigde hij zijn eerdere verklaringen wat betreft dit punt. Hij verklaarde dat niet uw vrouw maar uw oudste zontje Ze. nog aanwezig was geweest bij de arrestatie. Uw broer verklaarde hierbij dat hij het kind duidelijk had horen huilen (CGVS II Ad.B., p.2-3). Los van de vaststelling dat de onderlinge verklaringen van uw broer Ad.B. tegenstrijdig zijn, komt deze laatste versie evenmin overeen met uw feitenrelaas. U beweerde immers dat er buiten uw broer en uzelf niemand anders aanwezig was. U ontkende daarbij tijdens uw tweede gehoor dat uw zoon aanwezig was bij deze arrestatie (CGVS 03/06/2009 p.7).

Uw verklaringen over wie er aanwezig was bij uw arrestatie waren daarnaast ook strijdig met de verklaringen van uw vrouw, zij het in mindere mate. U beweerde dat uw vrouw en kinderen op het ogenblik van de arrestatie niet thuis waren maar bij haar grootmoeder verbleven. U verklaarde dat zij daar nog maar twee dagen verbleven toen u opgepakt werd (CGVS I, p.11). Uw echtgenote zelf beweerde op haar beurt dat zij reeds enkele weken bij haar grootmoeder verbleef toen u opgepakt werd. Zij verklaarde het niet meer precies te weten. Zij verklaarde daarbij expliciet dat het zeker geen één à twee dagen was maar langer (CGVS Z.B. p.12). Uw echtgenote werd hierop geconfronteerd met uw verklaringen. Zij repliceerde hierop dat zij het niet meer exact herinnert hoe lang zij reeds bij haar grootmoeder verbleef op het moment van de arrestatie. Hiermee is de tegenstrijdigheid niet van de baan. Wat dezelfde arrestatie op 28/11/2003 betreft verklaarde u vervolgens dat er noch voor u noch voor uw broer Ad.B. losgeld werd betaald om jullie vrij te krijgen (CGVS I,p.11). Uw broer Ad.B. had echter eerder beweerd dat jullie oom losgeld had betaald om jullie beiden vrij te krijgen (CGVS I Ad.B., p.12). Ook deze uiteenzetting van de feiten is tegenstrijdig. Er werd vastgesteld dat uw broer Ad.B. vervolgens, tijdens zijn tweede gehoor op 23/02/2009, verklaarde niet meer te weten of er toen losgeld werd betaald. Hij ging er slechts van uit dat dit het geval was geweest (CGVS II Ad.B., p.2). Ook uw vrouw Z.B. verklaarde wat deze feiten betreft zich niet meer te herinneren of er losgeld werd betaald (CGVS Z.B., p.13).

Tot slot verklaarde u dat u na uw arrestatie gedurende drie weken werd gehospitaliseerd (CGVS I, p.9). Uw broer Ad.B. beweerde dan weer dat u slechts gedurende tien dagen werd gehospitaliseerd (CGVS I Ad.B., p.12).

U beweerde vervolgens dat er na uw vrijlating niets meer gebeurde tot 14/05/2006, het moment van uw tweede arrestatie. U bevestigde dat deze periode in rust was verlopen en u niet meer in aanraking

was gekomen met de autoriteiten (CGVS I, p.12). Ook deze gang van zaken komt niet overeen met de eerdere verklaringen van uw broer Ad.B.. Hij beweerde destijds dat de wijkagent in die periode regelmatig jullie huis bezocht en naar uw broer Ar.B. kwam vragen (CGVS I Ad.B., p.12). Ad.B. verklaarde bovendien dat jullie allebei in 2005 werden meegenomen, ondervraagd en mishandeld. Jullie zouden diezelfde dag zijn vrijgelaten (CGVS I Ad.B., p.14). U werd met deze verklaringen geconfronteerd en ontkende dat u nog samen met Ad.B. was opgepakt geweest. Aldus blijft de tegenstrijdigheid overeind. Er werd hierbij eveneens vastgesteld dat Ad.B. later, tijdens zijn tweede gehoor op 23/02/2009, zijn verklaringen ook op dit punt aanpaste. Hij verklaarde dat hij zich niet meer herinnerde dat hij in 2005 gearresteerd werd. Hij beweerde zich evenmin te kunnen herinneren of jullie samen nog opgepakt werden (CGVS II Ad.B., p.3).

Bij jullie verklaringen over uw arrestatie in 2006 werden eveneens gebreken vastgesteld. Zo beweerde u dat u op dat ogenblik alleen met uw oudste zoon thuis was. U beweerde dat uw vrouw bij haar grootmoeder verbleef en dat uw broer Ad.B. naar zijn werk was vertrokken (CGVS I, p.12). Welnu, er werd vastgesteld dat uw broer Ad.B. van zijn kant niet kon preciseren wie erop het ogenblik van deze arrestatie thuis was. Hij verklaarde, tijdens zijn tweede gehoor op 23/02/2009, dat u en uw oudste zoon thuis waren. Hij verklaarde echter niet meer te weten of uw echtgenote en uw andere kinderen ook hierbij aanwezig waren (CGVS II Ad.B., p.4). Dit gebrek aan informatie is echter onaannemelijk omdat het slaat op de kern van de zaak. Daarnaast moest ook bij uw vrouw een onaannemelijk gebrek aan informatie vastgesteld worden. Zij verklaarde, in overeenstemming met uw verklaringen, dat enkel u en uw oudste zoon aanwezig waren bij de arrestatie. Zij kon echter niet duiden wat er met uw zoon gebeurde na uw arrestatie. Zij beweerde dat niet meer juist te herinneren. Zij gaf aan dat een oom de volgende dag jullie zoon naar haar had gebracht. Hoe jullie zoon in contact was gekomen met deze oom kon zij echter niet verklaren (CGVS Z.B. p.14). Daarnaast kon uw echtgenote niet duiden waar uw broer Ad.B. zich op het ogenblik van uw arrestatie bevond. Zij wist dat hij niet thuis was, maar kon niet preciseren waar hij zich dan bevond. Zij beweerde daarbij dat de arrestatie op een zondag plaatsvond en uw broer die dag niet moest werken (CGVS Z.B. p.13).

Al deze vaststellingen wijzen erop dat jullie verklaringen manifest bedrieglijk zijn. Zij maken dat er geen geloof kan gehecht worden aan de vervolging die u en uw broer Ad.B. zouden hebben gekend omwille van jullie broer Ar.B.. Dit oordeel heeft er toe geleid dat de vluchtelingenstatus van uw broer Ad.B. werd ingetrokken.

U haalde daarnaast een tweede motief aan, zijnde het vervoer van personen die medicatie leveren aan rebellen. Deze feiten kon u onvoldoende aannemelijk maken. Zo bracht u vooraleerst geen enkel bewijs aan dat u als taxichauffeur werkzaam was tussen Chasavyurt en Gudermes. Daarbij aansluitend bleek uw echtgenote onvoldoende te kunnen duiden hoe lang u al taxichauffeur was. U zelf beweerde dat u sinds 1998 taxichauffeur was. U beweerde dat u taxichauffeur werd na uw huwelijk in 1997 (CGVS II, 8). Uw echtgenote, van haar kant, verklaarde dat u dit werk reeds vele jaren deed. Zij verklaarde echter zich niet meer te herinneren of u dit werk al deed toen jullie huwden (CGVS Z.B. p.7). Aangezien dit werk een bron van inkomsten zou opleveren, alsook uw tijdsbesteding zou bepalen is dit gebrek aan kennis onaannemelijk. Tot slot bleek dat u geen enkel taxibedrijf in Chasavyurt bij naam kon noemen. U verklaarde dat er naast zelfstandige taxichauffeurs in Chasavyurt ook firma's waren met chauffeurs in dienst. Namen van deze bedrijven, en dus van uw concurrenten, kende u niet. U verklaarde dat het niet om grote firma's ging (CGVS II,8). Ongeacht de omvang van deze firma's kan echter verwacht worden dat door u gekend is wie uw concurrentie uitmaakt zo geloofwaardig zou zijn dat u jarenlang taxichauffeur was in Chasavyurt.

Verder kon u onvoldoende verklaren hoe geweten was dat de passagiers die u vervoerde medicatie meehadden bestemd voor de rebellen. U verklaarde dat uw oom, nadat u reeds was gevlucht, had verteld dat uw passagiers deze goederen hadden vervoerd en zij opgepakt waren. Hoe uw oom dit wist kon u echter onvoldoende verklaren. U verklaarde in eerste instantie niet te weten hoe deze informatie bekomen werd. In tweede instantie beweerde u vaagweg dat uw oom via kennissen de informatie had bekomen (CGVS I p.10).

Daarnaast werd vastgesteld dat uw echtgenote niet kon duiden wanneer zij u voor het laatst had gezien in Dagestan. Zij beweerde dat dit begin mei of begin juni 2007 was. Zij verklaarde dat zij zich dit niet meer herinnerde en dat zij bij haar grootmoeder verbleef (CGVS Z.B. p.6). Zij herinnert zich daarbij wel dat zij op 09/05/2007 werd opgebeld door uw oom met het nieuws dat de autoriteiten naar u op zoek waren (CGVS Z.B. p.14). Sinds 09/05/2007 zou u echter, naar uw verklaring, ondergedoken hebben geleefd en zouden jullie elkaar niet meer hebben gezien (CGVS II p.2). Aldus kan het laatste contact onmogelijk in juni hebben plaatsgevonden. U zelf plaatste jullie laatste contact in mei. U verklaarde dat u uw vrouw toen in Gudermes had opgezocht (CGVS II p.2). Kortom, de situering van jullie laatste contact door uw echtgenoot botst met de feiten.

Daarbij aansluitend botsen jullie verklaringen over jullie contact na uw vertrek uit Dagestan. Zo beweerde uw echtgenote dat er tussen jullie geen rechtstreeks telefonisch contact was tijdens uw

verblijf in België. Als reden gaf zij hiervoor op dat de telefoons afgeluisterd werden. Zij verklaarde dat u vanuit België niet naar haar gebeld had. Uw schoonzus (de echtgenote van uw broer Ar.B.) zou in uw naam naar haar gebeld hebben. (CGVS Z.B. p.6). In tegenstelling hiermee verklaarde u dat u vanuit België wel eenmaal naar uw vrouw had gebeld. U had haar daarbij gezegd dat u in België verblijft. (CGVS II p.3). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd en beweerde dat uw vrouw waarschijnlijk niet doorhad dat u het was die belde. U verklaarde dat u plots de telefoon had afgelegd omdat u dacht dat deze werd afgeluisterd. (CGVS II p.5). Deze verklaring volstaat echter niet. Zo zou u, zoals reeds aangegeven, aan uw vrouw hebben verteld dat u in België verblijft. Dit veronderstelt dat zij weet wie er belt. Daarnaast verklaarde u dat u eerder uw schoonzus naar uw echtgenote liet bellen omdat u dacht dat de telefoon afgeluisterd zou worden. Uw verklaring dat u de hoorn aflegde, terwijl u in gesprek was met uw echtgenote, omdat u ineens dacht dat de telefoon kon worden afgeluisterd kan dan ook geen plotse ingeving zijn.

Tot slot wordt opgemerkt dat geenszins is geduid waarom het gevaar/risico minder groot was als uw schoonzus naar uw vrouw belde. Uw broer zou immers eveneens worden gezocht door de Russische autoriteiten. Deze vaststellingen aangaande het telefoonverkeer zijn zwaarwichtig precies omdat u een verband legt tussen de afwezigheid van directe (telefonische) contacten en de traceerbaarheid van telefonisch verkeer door de instanties van wie u vervolging vreest. Tot slot wordt vastgesteld dat uw vrouw, naar haar verklaring, bijna twee jaar na uw vertrek in de Russische Federatie kon verblijven. U kon daarbij niet verduidelijken waarom zij niet samen met u naar België was gereisd. U beweerde eerst dat u bij uw vertrek aan niets gedacht had omdat het gevaar u bedreigde. Toen u er vervolgens op gewezen werd hoe het kwam dat u niet aan uw gezin had gedacht beweerde u dat u dat wel had gedaan en verklaarde u dat uw oom de reis geregeld had. Op de vraag of uw oom, bij de regeling van uw reis, aan uw gezin had gedacht verklaarde u dat hij dat waarschijnlijk wel gedaan had (CGVS II p.6). Deze onwetendheid omtrent de mogelijkheid of uw gezin met u kon meereizen is ongeloofwaardig. Op basis van deze vaststellingen dient dan ook te worden geconcludeerd dat uw tweede vluchtmotief evenmin aannemelijk werd gemaakt. Dit maakt eveneens dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat uw paspoort bij een huiszoeking in beslag werd genomen.

U was daarbij eerder de vraag gesteld waarom u documenten als uw rijbewijs kon aanbrengen maar uw paspoort niet. U beweerde hierop dat u uw paspoort altijd thuis liet als u als chauffeur ging werken. Dit omdat ter legitimatie een rijbewijs volstond. Bij andere gelegenheden (buiten het werk of als u met een andere wagen reed) nam u daarentegen het paspoort mee. Uw paspoort lag aldus, in tegenstelling tot uw rijbewijs, thuis toen u op 9/05/2007 moest onderduiken. U verklaarde dat het paspoort vervolgens bij een huiszoeking werd meegenomen (CGVS p.4). In tegenstelling tot deze gang van zaken verklaarde u echter later, in het kader van uw beroepsactiviteiten als chauffeur, dat wanneer men van Tsjetsjenië naar Dagestan rijdt men streng wordt gecontroleerd. Hierbij worden zowel de lading als de paspoorten gecontroleerd (CGVS p.13). Dit maakt het bezit van uw paspoort, bij uw vervoer van passagiers tussen Chasavyurt en Gudermes, dan ook noodzakelijk.

Aangezien u geen aannemelijke verklaring kan geven voor het ontbreken van uw paspoort moet ervan uit worden gegaan dat u dit document doelbewust achterhoudt voor de Belgische autoriteiten. Dit is een zeer bezwaarlijk gegeven aangezien uit uw paspoort uw reële verblijfssituatie zou kunnen blijken. Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel

het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit alles maakt dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw rijbewijs (dd. 29/06/2002) en uw militair boekje (duplicaat dd. 07/08/2003) leveren immers geen bewijs van de problemen die u in de Russische Federatie zou hebben gekend."

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw geboorteakte, uw studentenkaart en de geboorteaktes van uw kinderen leveren immers geen bewijs van de problemen die uw man of uzelf zouden gekend hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, T.B.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 108 808 van 30 augustus 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van T.B. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 mei 2013 (zie p. 3) een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de "beginselen van behoorlijk bestuur" en het "verbod van willekeur".

Hij verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker poneert dat (zie p. 4) "Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen."

Hij voert aan dat (zie p. 4) "de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non)" niet van aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden; er dient volgens hem te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan hemzelf.

Verzoeker verklaart vervolgens dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat de commissaris-generaal zich beperkt heeft tot het verwijzen (zie p. 4) "naar stereotiepe argumentatie dat er sprake zou zijn van bepaalde incoherenties of tegenstrijdigheden, waarbij tal van eigen beweringen

worden geuit dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige - verkeerde - interpretatie van bepaalde gegevens".

Verzoeker meent dan ook dat het totaal niet correct is dat wanneer de asielzoeker (zie p. 4) "verwijst naar derden en ook hun naam geeft, of nog andere informatie verschaft" de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar deze personen en oordeelt alsof de situatie van deze personen niet relevant is. Hij volhardt in zijn verklaringen en werpt op dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij zich in zijn land van herkomst niet langer in gevaar heeft gehouden om eerst nog de nodige bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen ten behoeve van de Belgische autoriteiten.

Verzoeker stelt dat er een "vast systeem" bestaat op het Commissariaat-generaal om voor mensen afkomstig uit Dagestan, eerst te stellen dat er in hun land van herkomst sprake is van verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies, en dan te besluiten dat er geen bewijzen zijn dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij verzoeker.

Hij wijst erop dat in zijn land van herkomst zo weinig mogelijk vragen worden gesteld aangezien iedereen verdacht is/kan zijn.

Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing dé klemtoon wordt gelegd op het gebrek aan bewijzen en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan. Volgens verzoeker werd er evenwel geen rekening gehouden met het feit dat hij (zie p. 5) "ten zeerste getraumatiseerd is" door hetgeen gebeurd is.

Verzoeker voert opnieuw een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de (zie p. 5) beginselen van behoorlijk bestuur".

Hij laat gelden dat de argumenten in de bestreden beslissing geenszins correct zijn en (zie p. 6) "te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van verweerster van de asielaanvraag van verzoeker".

Hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem op het Commissariaat-generaal werden gesteld, maar meent dat hij (zie p. 6) "uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten". Hij benadrukt vervolgens dat het een (zie p. 6) "essentieel rechtsprincipe (is) dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden".

Wat zijn arrestatie op 28 november 2003 betreft, wijst verzoeker erop dat hij (zie p. 6) "steeds dezelfde verklaring heeft aangehouden, en dat zijn broer Ad.B. zijn verklaringen bijstelt, niet verzoeker" wat volgens hem niet tegen hem kan gebruikt worden.

Hij wijst erop dat zijn vrouw, net als hij, heeft verklaard dat zij niet aanwezig was bij de arrestatie omdat zij bij haar grootmoeder was en dat zij herhaaldelijk heeft verklaard dat zij niet wist hoelang zij daar al verbleef.

De verschillende verklaringen aangaande de duur van zijn hospitalisatie, zijn volgens verzoeker te wijten aan het feit dat deze dateert van jaren geleden waardoor details (zie p.7) "hoe dan ook vager" worden.

Verzoeker is van oordeel dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat zijn broer Ad.B. zijn verklaringen aangaande de arrestatie in 2005 herhaaldelijk wijzigde. Hij wijst erop dat de laatste verklaring van zijn broer wel volledig overeenstemt met zijn verklaring.

Hij stelt dat de onwetendheid van zijn broer aangaande de arrestatie in 2006 hem niet ten laste kan worden gelegd. Hij verklaart dat zijn oudste zoon eerst aan zijn lot werd overgelaten, dat de burens zich vervolgens over hem hebben ontfermd en hem bij de oom van zijn vrouw brachten; volgens verzoeker is het dan ook (zie p. 7) "volledig waarheidsgetrouw" dat zijn vrouw niet wist wat er met haar zoon gebeurd was, noch waar Ad.B. toen was.

Verzoeker verduidelijkt dat het in de periode van zijn huwelijk was dat hij op zelfstandige basis begon te werken als taxichauffeur. Hij stelt dat hij wel andere taxichauffeurs kende onder hun eigen naam, maar (zie p. 8) "bedrijven als dusdanig" niet.

Verzoeker stelt dat hij verklaard heeft niet te weten hoe zijn oom op de hoogte was kwam dat er medicamenten werden vervoerd.

Hij verklaart dat hij zijn vrouw de laatste keer zag in mei 2007, (zie p. 8) "weze dus in de tijdspanne mei-juni 2007 zoals door de vrouw was gezegd geworden".

Verzoeker stelt dat hij één poging heeft gedaan om naar zijn vrouw te telefoneren, maar dat de verbinding slecht was, waardoor hij vermoedde dat de lijn werd afgeluisterd en verzoeker de verbinding verbrak.

Dat zijn gezin pas twee jaar na hem later naar België kwam, is gelegen in het feit dat hij in allerijl naar België is gevlucht uit vrees voor zijn leven en aan het feit dat er geen tijd, noch geld was om zijn gezin mee te nemen.

Verzoeker verklaart dat zijn paspoort bij hem thuis lag toen hij het huis verliet om onder te duiken en dat het zo werd meegenomen tijdens een huiszoeking.

Hij voert aan dat, wanneer men van Tsjetsjenië naar Dagestan rijdt, enkel de paspoorten van de vervoerde personen werden gecontroleerd, niet die van de taxichauffeur.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal (zie p. 9) "totaal onredelijk streng" is in zijn beoordeling en zich slechts focust op bepaalde delen van het relaas.

Verzoeker stelt dat uit het geheel van de gebeurtenissen duidelijk blijkt dat er wel degelijk sprake is van een gegronde vrees (zie p. 9) "waarbij er niet verwacht kan worden dat verzoeker ook nog eens bewijsstukken hiervan voorlegt, hetgeen onmogelijk is".

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van van de rechten van verdediging. Hij voert nogmaals de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en voert aan dat de beslissing van de commissaris-generaal niet adequaat is gemotiveerd.

Hij wijst erop dat vervolging zowel door de overheid als door derden waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning.

Verzoeker gaat vervolgens in op de situatie in Dagestan en wijst op de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen, ontvoeringen, evenals de ernstige en precarie situatie aldaar.

Verder meent verzoeker dat verschillende elementen zoals weergegeven in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, bevestigd werden in rechtsspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betreffende asielzoekers uit Dagestan en buurrepublieken. Verzoeker verwijst naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie die stelt dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging, zijnde (zie p. 10) "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet verwacht kan worden dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst.

De commissaris-generaal dient volgens hem elke asielaanvraag grondig te onderzoeken en kan niet overgaan tot de afwijzing ervan zonder absoluut zeker te zijn dat er zich in zijn land van herkomst daartegen geen beletsel is.

Verzoeker voert een schending aan van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het "fair-play"-beginsel.

Hij werpt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Volgens verzoeker werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Dagestan, (zie p. 11) "die er geenszins op verbeterd is".

Hij verwijst (zie p. 12) "naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen".

Naar zijn mening is het niet noodzakelijk dat een persoon die bescherming vraagt, aantoont dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon. Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

Verzoeker merkt op dat is aangetoond dat de situatie tot op heden in Dagestan er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker (zie p. 12) "louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt".

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM, juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker vraagt zijn hoger beroep (zie p. 13) "gegrond te verklaren".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Verzoeker maakt de vervolging van zijn broer Ar.B. niet aannemelijk, gelet op de talrijke tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en die van zijn familieleden omtrent zijn arrestatie op 28 november 2003.

Zo verklaarde verzoeker aangaande deze arrestatie dat hij toen thuis samen met zijn broer, was opgepakt door medewerkers van OMON, dat hij en zijn broer Ad.B. op hetzelfde adres in Novokuli woonden (zie het verhoorverslag van 10 september 2007, p. 3), dat enkel hij en zijn Ad.B. thuis waren op het moment van de arrestatie en dat zijn gezin toen in Gudermes verbleef bij de grootmoeder (zie het verhoorverslag van 10 september 2007, p. 11), terwijl zijn broer Ad.B. beweerde dat verzoekers echtgenote eveneens bij de arrestatie aanwezig was (zie het verhoorverslag van Ad.B. van 20 juli 2006, p. 11).

Later wijzigde verzoekers broer Ad.B. zijn eerdere verklaringen en beweerde hij dat niet verzoekers vrouw maar zijn oudste zoontje Ze. nog aanwezig was geweest bij de arrestatie en dat hij het kind duidelijk had horen huilen (zie het verhoorverslag van Ad.B. van 23 februari 2009, p. 2, 3), wat evenmin overeenkomt met verzoekers relaas.

De vrouw van verzoeker verklaarde dat zij en de kinderen op het ogenblik van de arrestatie niet thuis waren maar bij haar grootmoeder verbleven; waar verzoeker verklaarde dat ze daar nog maar twee dagen verbleven toen hij opgepakt werd (zie het verhoorverslag van 10 september 2007, p. 11), stelde zijn echtgenote dat zij reeds enkele weken bij haar grootmoeder verbleef toen hij opgepakt werd en zij verklaarde daarbij expliciet dat het zeker geen één à twee dagen was, maar langer (zie het verhoorverslag van Z.B. van 3 juni 2009, p. 12).

Aangaande de vrijlating na deze arrestatie merkt de Raad nog op dat verzoeker verklaarde dat er noch voor hem, noch voor zijn broer Ad.B., losgeld werd betaald (zie het verhoorverslag van 10 september 2007, p. 11), terwijl zijn broer Ad.B. had beweerd dat hun oom losgeld had betaald om hen vrij te krijgen (zie het verhoorverslag van Ad.B. van 20 juli 2006, p. 12).

Deze broer Ad.B. verklaarde tijdens zijn verhoor op 23 februari 2009 dan weer niet meer te weten of er toen losgeld werd betaald, hij stelt dat hij er van uitging dat dit het geval was geweest (zie het verhoorverslag van Ad.B., p. 2).

Verder verklaarde verzoeker dat hij na de arrestatie gedurende drie weken werd gehospitaliseerd (zie het verhoorverslag van 10 september 2007, p. 9), terwijl zijn broer Ad.B. beweerde dat verzoeker slechts gedurende tien dagen werd gehospitaliseerd (zie het verhoorverslag van Ad.B. van 20 juli 2006, p. 12).

Tevens beweerde verzoeker vervolgens dat er na zijn vrijlating niets meer gebeurde tot 14 mei 2006 en dat hij niet meer in aanraking was gekomen met de autoriteiten (zie het verhoorverslag van 10 september 2007, p. 12), terwijl zijn broer Ad.B. aanvankelijk verklaarde dat de wijkagent in die periode regelmatig hun huis bezocht en naar hun broer Ar.B. kwam vragen (zie het verhoorverslag van Ad.B. van 20 juli 2006, p. 12) en dat hij en verzoeker allebei in 2005 werden meegenomen, ondervraagd en mishandeld (zie het verhoorverslag van Ad.B. van 20 juli 2006, p. 14).

Voormelde Ad.B. wijzigde later, tijdens zijn gehoor op 23 februari 2009, zijn verklaringen ook op dit punt en vertelde dat hij zich niet meer herinnerde dat hij in 2005 gearresteerd werd en hij beweerde zich evenmin te kunnen herinneren of ze samen nog opgepakt werden (zie het verhoorverslag van Ad.B., p. 3).

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat hij "steeds dezelfde verklaring heeft aangehouden, en dat zijn broer Ad.B. zijn verklaringen bijstelt, niet verzoeker"; hij is van oordeel dat dit niet tegen hem gebruikt kan worden.

Hij wijst erop dat zijn vrouw, net als hij, verklaarde dat zij niet aanwezig was bij de arrestatie omdat zij bij haar grootmoeder was. Hij wijst er ook op dat zijn vrouw herhaaldelijk stelde dat zij niet wist hoelang zij daar al verbleef.

De verschillende verklaringen aangaande de duur van zijn hospitalisatie, wijt verzoeker aan het feit dat deze dateert van jaren geleden waardoor details "hoe dan ook vager" worden.

Verzoeker herhaalt dat hij niet het slachtoffer kan zijn van het feit dat zijn broer Ad.B. zijn verklaringen aangaande de arrestatie in 2005 herhaaldelijk wijzigde. Hij benadrukt verder dat de laatste verklaring van Ad. B. wel volledig overeenstemt met zijn verklaring.

De Raad wijst erop dat het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Immers, van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke talrijke tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Bovenstaande vaststellingen keren zich tegen verzoekers geloofwaardigheid.

Met betrekking tot verzoekers arrestatie op 14 mei 2006 worden eveneens verschillen vastgesteld, wat de geloofwaardigheid van zijn beweerde vervolging verder ondermijnt.

Zo beweerde verzoeker dat hij op het ogenblik van de arrestatie, alleen met zijn oudste zoon thuis was, dat zijn vrouw bij haar grootmoeder verbleef en dat zijn broer Ad.B. naar zijn werk was vertrokken (zie het verhoorverslag van 10 september 2007, p. 12), terwijl Ad.B. van zijn kant niet kon preciseren wie erop het ogenblik van deze arrestatie thuis was en hij tijdens zijn tweede gehoor verklaarde niet meer te weten of, buiten verzoeker en zijn oudste zoon, ook diens echtgenote en andere kinderen hierbij aanwezig waren (zie het verhoorverslag van Ad.B. van 23 februari 2009, p. 4).

Ook verzoekers vrouw bleek onaannemelijk onwetend. Zij kon niet duiden wat er met hun zoon gebeurde na verzoekers arrestatie (zie het verhoorverslag van Z.B. van 3 juni 2009, p. 14), noch waar verzoekers broer Ad.B. zich op het ogenblik van de arrestatie bevond; zij wist dat hij niet thuis was, maar kon niet preciseren waar hij zich dan bevond en beweerde bovendien dat de arrestatie op een zondag plaatsvond en verzoekers broer die dag niet moest werken (zie het verhoorverslag van Z.B. van 3 juni 2009, p. 13).

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat de onwetendheid van zijn broer aangaande de arrestatie in 2006, hem niet ten laste kan worden gelegd. Hij voert aan dat zijn oudste zoon eerst aan zijn lot werd overgelaten, dat de burens zich vervolgens over hem hebben ontfermd en hem bij de oom van verzoekers vrouw brachten; volgens verzoeker is het dan ook "volledig waarheidsgetrouw" dat zijn vrouw niet wist wat er met haar zoon gebeurd was, noch waar Ad.B. toen was.

De Raad herhaalt dat het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan, gezien van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas.

De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker en zijn familieleden toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van hun leefwereld en voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu, gelet op bovenstaande vaagheden en onwetendheden.

Deze vaststellingen keren zich verder tegen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

De Raad hecht evenmin geloof aan verzoekers verklaringen aangaande het vervoer van personen die geneesmiddelen leverden aan rebellen.

Zo bracht verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij als taxichauffeur werkzaam was tussen Chasavyurt en Gudermes.

De Raad wijst erop dat, indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, op basis van zijn medewerkingsplicht kan worden verwacht dat deze ernstige inspanningen doet om deze bewijzen voor te leggen.

Indien hij geen bewijzen bijbrengt, dient de asielzoeker een redelijke verklaring te geven voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van enig bewijs aangaande zijn werkzaamheden te verklaren. Zijn verklaringen, dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij zich in zijn land van herkomst niet langer in gevaar heeft gehouden om eerst nog de nodige bewijsstukken te verzamelen en dat van hem niet verwacht kan worden dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst, tonen geenszins aan dat verzoeker ernstige inspanningen heeft geleverd om de bewijzen te trachten bekomen.

Bovendien bleek verzoekers echtgenote slechts zeer onprecies te kunnen aangeven hoe lang verzoeker al taxichauffeur was. Verzoeker zelf beweerde dat hij sinds 1998 taxichauffeur was en dat hij taxichauffeur werd na zijn huwelijk in 1997 (zie het verhoorverslag van 3 juni 2009, p. 8), terwijl verzoekers echtgenote verklaarde dat hij dit werk reeds vele jaren deed en stelde zich niet meer te herinneren of hij dit werk al deed toen ze huwden (zie het verhoorverslag van Z.B. van 3 juni 2009, p. 7). Tevens blijkt dat verzoeker geen enkel taxibedrijf in Chasavyurt bij naam kon noemen; hij verklaarde dat er naast zelfstandige taxichauffeurs in Chasavyurt ook firma's waren met chauffeurs in dienst, maar namen van deze bedrijven kende hij niet (zie het verhoorverslag van 3 juni 2009, p. 8).

Verder kon verzoeker niet genoegzaam verklaren hoe geweten was dat de passagiers die hij vervoerde, medicatie meehadden bestemd voor de rebellen. Hij verklaarde dat zijn oom had verteld dat de passagiers deze goederen hadden vervoerd en ze opgepakt waren, maar hoe zijn oom dit wist, kon hij niet afdoende preciseren (zie het verhoorverslag van 10 september 2007, p. 10).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, nochtans mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt en dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat het omstreeks de datum waarop hij in het huwelijk trad, dat hij begonnen is als zelfstandig taxichauffeur, dat hij andere taxichauffeurs kende, maar "bedrijven als dusdanig" niet en dat hij heeft verklaard niet te weten hoe zijn oom te weten kwam dat er medicatie werd vervoerd, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen is echter niet van aard om bovenstaande vaststellingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om deze vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

Gelet op het bovenstaande, maakt verzoeker zijn verklaringen aangaande het vervoer van personen die medicatie leveren aan rebellen, niet aannemelijk.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat hij zijn paspoort altijd thuis liet als hij als chauffeur ging werken en dat zijn paspoort thuis lag toen hij op 9 mei 2007 moest onderduiken, waarna het bij een huiszoeking werd meegenomen (zie het verhoorverslag van 10 september 2007, p. 4), terwijl hij anderzijds verklaarde dat wanneer men van Tsjetsjenië naar Dagestan rijdt men streng wordt gecontroleerd en zowel de lading als de paspoorten worden gecontroleerd (zie het verhoorverslag van 10 september 2007, p. 13), wat het bezit van verzoekers paspoort, bij zijn vervoer van passagiers tussen Chasavyurt en Gudermes, dan ook noodzakelijk maakt.

Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift dat, wanneer men van Tsjetsjenië naar Dagestan rijdt, enkel de paspoorten van de vervoerde personen werden gecontroleerd, is slechts een blote bewering.

Bijgevolg rijst bij de Raad het vermoeden dat verzoeker zijn paspoort achterhoudt voor de Belgische autoriteiten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meent dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij "ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is", merkt de Raad op dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005)

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals ingaat op de situatie in Dagestan en de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoeringen aldaar benadrukt en tevens verwijst naar "recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen" - die niet worden bijgevoegd-, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "Subject Related Briefing: Russische Federatie; Dagestan: Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2012" dd. 27 februari 2012 -toegevoegd aan het administratief dossier-, stelt de Raad immers vast dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer

van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quon non in casu*.

De ongestaafde bewering van verzoeker dat de situatie tot op heden in Dagestan er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker "louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt" en zijn verwijzing naar "recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen" -die niet worden bijgevoegd-, doen geen afbreuk aan bovenstaande informatie en make niet aannemelijk dat er in zijn land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, wordt opgemerkt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker een schending van de artikelen 3 en 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE